

grænsning. Saadanne Grunde foreligger nu efter min Mening ikke, naar der kun er Tale om *Handel* med stærke Drikke, og jeg har derfor ogsaa i Ædruelighedskommissionen foreslaaet, at den nuværende Lovs § 27, der handler om Handel med stærke Drikke, skal forblive uforandret, hvorefter der ikke kan blive Spørgsmaal om Syndikatdrift med Hensyn til Handel. Det er et Standpunkt, som jeg altsaa har indtaget allerede i Ædruelighedskommissionen. Jeg fastholder det fremdeles, men det synes ganske vist at være undgaaet adskillige af de paagældende Organisationers Opmærksomhed, at der dog er et Mindretal i Ædruelighedskommissionen, som har hævdet det Standpunkt, de anser for at være det rette. Overfor Spørgsmaalet om den egentlige *Beværtning* stiller jeg mig derimod anderledes, det kan nemlig ikke nægtes, som jeg ogsaa før berørte, at Beværtning med stærke Drikke er et Erhverv, der frembyder meget store Farer for Misbrug; derved siger jeg ikke noget ondt om dette Erhverv, det gælder om saa mange andre meget hæderlige og fortræffelige Erhverv, at de kan give Anledning til Misbrug, det gælder saaledes om Apotekernæring, om Lægevirksomhed og om Sagførervirksomhed. Paa alle disse sidste Omraader har man derfor truffet en Mængde begrænsende Bestemmelser, man har begrænset den frie Erhvervsvirksomhed paa en Maade, man ikke vilde have gjort, hvis der ikke havde været disse Farer for Misbrug. Jeg ser ikke, at der er noget som helst unaturligt i, at man anlægger et lignende Synspunkt for Beværtning, der ogsaa frembyder betydelige Farer for Misbrug. Det har man da ogsaa gjort allerede i den gældende Lov; naar man gør Adkomsten til at drive Beværtning afhængig af Bevilling, naar man begrænser Antallet, naar man begrænser den Tid, for hvilken Næringsadkomsten kan meddeles, naar man stiller strenge Krav til Indehaveren af en Beværtning og hans Personale, er det alt sammen Udtryk for, at her er Fare. Forholdet er altsaa det, at det er et særligt Tillidshverv at drive denne Virksomhed, der kan føre til Misbrug, man maa sigte de paagældende, som attraar at drive saadan Næring, og man maa ordne Forholdene saadan, at Faren for Misbrug bliver saa lille som muligt. Det kan naturligvis blive en Ulempe og en Gene for dem, der driver Virksomheden, men det kan selvfølgelig ogsaa blive til Fordel; det kan blive til Fordel for dem, der er sluppet ind, at en hel Del mindre

kvalificerede, uheldige Konkurrenter bliver holdt ude. Men naar man saaledes erkender, at Beværtning er en farlig Næring, er en Virksomhed, hvor Faren for Misbrug ligger meget nær, ser jeg ikke, der kan gøres nogen berettiget Indvending imod, at man undergiver Næringen de Begrænsninger, som kan være nødvendige for at opnaa den størst mulige Betyggelse, og nu har det andetsteds vist sig, at Beværtningforholdene kan forbedres ved Syndikatdrift. Hvis Forholdene derfor skulde blive lige saadan her, hvis det skulde vise sig, at man kan vente at opnaa en væsentlig Forbedring af Beværtningforholdene gennem Syndikatdrift, synes jeg derfor ikke, man skal vige tilbage derfor. Jeg tror nu heller ikke, at det er en i alt Fald videre væsentlig ny Indskrænkning, her gøres overfor Beværtning, jeg tror ikke, der er Anledning til saa overordentlig stor Forskrækkelse, som der i visse Kredse har vist sig. Forholdet er nemlig det, at der allerede i Forvejen er meget stærke Indskrænkninger overfor Beværtning, der er jo i Loven, som det før blev berørt, Bestemmelser om, hvilket Maksimum af Beværtninger der kan tillades, men intet om Minimum, man kan ved Vedtægten sætte Beværtningernes Antal ned til ingen eller ganske faa; men naar dette er Tilfældet, naar man helt kan stoppe op, ser jeg ikke, at der er noget særligt at sige til, at man kan gøre det paa den Maade, at man fremtidig kan give Bevilling til Syndikater, tværtimod, dette sidste skulde ligge i det første som det mindre i det mere. Det maa nemlig erindres, at Syndikater kan ikke fortrænge de næringsdrivende, der allerede er, det er kun et Spørgsmaal om, hvorledes man vil stille sig med Hensyn til Fremtiden. Og saa maa jeg gøre opmærksom paa, at det, her er Tale om, jo ikke er kapitalstærke Truster, som i Kraft af deres overvældende Kapitalmagt ødelægger de smaa, selvstændige erhvervsdrivende, men det er Selskaber med filantropisk Formaal, det er kun saadanne Selskaber, som der er Tale om at overlade Beværtning, og det følger af sig selv, at man hverken vil stifte saadanne Selskaber fra privat Side eller overlade dem Beværtning med Eneret fra det offentlige Side, medmindre der allerede har vist sig endog betydelige Misbrug, som man maa søge at raade Bod paa.

Naar man nu spørger mig, om jeg tror, at dette er en videre nærliggende Situation her i Landet, svarer jeg: Nej, ikke